

เทศน์เช้า วันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

คนเรา เห็นใหม่ เกิดมาที่ตั้งใจดีทุกคนแหละ ยิ่งเข้ามาศึกษาในศาสนาจะตั้งใจดีมากเลย ถ้าตั้งใจดีนี้มันดีของกิเลสไม่ใช่ดีของเรา ทั้งๆ ที่เราศึกษาศาสนานี้ละ ตั้งใจดีมากเลย แต่ตั้งใจดีมาก เวลาปฏิบัติทำไมมันไม่ได้ผลล่ะ? ถ้ามันไม่ได้ผลขึ้นมาเพราะเราเชื่อเราไม่ได้ เพราะเราเกิดมาจากกิเลสไง เราเชื่อเราไม่ได้หรอก กิเลสเราเต็มหัว เวลาปฏิบัติไป ธรรมะนี้เป็นธรรมะของกิเลส มันเป็นโลกีย์ปัญญา มันวิปัสสนิก มันเป็นสภาวะของกิเลส

ถ้ามันเป็นกิเลสขึ้นมาเพราะอะไร? เพราะธรรมชาติมันมีกิเลสอยู่แล้ว คนเกิดมามีกิเลสอยู่แล้ว แล้วบอกว่าศึกษาธรรม นี่ศรัทธามากๆ ศรัทธามากมันก็นอนอยู่ในโลกีย์ปัญญา ว่างนอนอยู่ในวิปัสสนิก ว่างนอนในความเห็นของมัน เห็นใหม่ นี่ถึงบอกว่าเวลาเรามองกันทางโลก เวลาเราเกิดมาเราทุกข์เรายาก เราบอกสิ่งที่เกิดมานี้ ปัจจัยเครื่องอาศัยทำไมเราไม่มีสมหน้าสมตาเขา ทำไมเราทุกข์เรายาก หาอยู่หากินนี่เป็นความทุกข์ยากมาก

ความทุกข์อันนี้ความทุกข์หาปัจจัยเครื่องอาศัยนะ ความทุกข์อย่างนี้โลกเป็นความทุกข์กันแล้วพอทุกข์นี้มันขาดแคลน พอขาดแคลนก็วิ่งแสวงหา แสวงหากี่เรื่องวัตถุเป็นใหญ่ พอวัตถุเป็นใหญ่เราก็มองเลย นี่แก้ว แหวน เงิน ทองต่างๆ เป็นสิ่งที่ต้องแสวงหา แล้วไม่ได้คิดเลยว่าสิ่งที่เป็นนามธรรม สิ่งที่เป็นความรู้สึก.. ความรู้สึกนี้สำคัญมากนะ ถ้ามันเป็นความคิดที่ดี เป็นสิ่งที่ดี ออกมามันเป็นความดีทั้งหมดเลย

เพราะถ้าสิ่งที่ดี เห็นใหม่ คุณติปัญญากับความดี ฉลาดกับดี นี่ถ้าฉลาด ฉลาดถ้ามันโกงนะ ฉลาดมันก็เอาเขาหมดเลย แต่ถ้ามันดีด้วยนะ ยิ่งฉลาดจะเป็นประโยชน์มากเลย แต่ถ้ามันโกงแล้วดีล่ะ? นี่ความดีคือความดีนะ ความซื่อ คนซื่อไม่ทันคน ถ้าคนซื่อชนะ คนซื่อคนดี ดีกับซื่อ ถ้าซื่อไม่มีปัญญาเลย ซื่อมันก็ซื่อป้อ ซื่อป้อมันนำร่ำคาญ นำร่ำคาญนะ

ถ้าคนว่าเป็นความดี ความดีไม่มีปัญญาก็ไม่ได้ ความซื่อป้อมันเอาตัวรอดไม่ได้หรอก มันก็เป็นแบบคนซื่อ ซื่อจนถ้าเป็นทางโลกเขาว่าเป็นคนโง่ แต่ถ้ามีปัญญานะ คุณติความนิ่งอยู่ของพระ

อริยเจ้า ความนิ่งอยู่ของพระโศคบัณฑิต พระสัทธาภิรมย์ พระอนาคามี ความนิ่งอยู่ เห็นใหม่ นิ่งอย่างนั้นชื่อป้อไหม? รู้ทันนะแต่ไม่พูด พูดออกไปไม่เป็นประโยชน์หรอก เพราะไอ้คนพูดมันไม่รู้เรื่องหรอกว่าในใจมันคิดอะไรอยู่ ก็เลสมันอยู่ในตัวเขา ความร้อนนี่เอาถ่านไว้บนหัวเดินมาเลย ยังไม่รู้ว่าบนหัวตัวเองนั้นมีถ่านเผาหัวอยู่ แล้วก็พูดออกไป แสดงออกไป นี่แล้วถ้าผู้ที่เขานิ่งอยู่ พระอริยเจ้าเขานิ่งเขาเห็นหมดคนนะ เห็นแล้วเขาพูดออกไปมันเป็นประโยชน์ไหมล่ะ? มันเป็นคนคตินะ

หลวงปู่มั่นท่านอยู่บนถ้ำสาริกา กำหนดจิตมาดู เห็นหลวงตาคิดถึงแต่งงานใหม่กับภรรยาคนเก่า คือคิดถึงอดีตภรรยา เห็นใหม่ นี่แต่งงานแล้วแต่งงานอีก คิดถึงการสร้างครอบครัวในสุดท้ายแล้วเขาลงเพื่อประโยชน์กับเขาเห็นว่า

“เป็นอย่างไร? แต่งงานใหม่กับครอบครัวเก่าทั้งคืนเลย เมื่อคืนไม่ได้นอนเป็นอย่างไร?”

นี่ไปเดือนสตินะ ไอ้คนได้ฟังมันตกอกตกใจ ตั้งแต่นั้นมาหนีไปเลย นี่แทนที่มันจะได้ประโยชน์กับไม่ได้ประโยชน์ การนิ่งอยู่ นิ่งอยู่เพราะพูดไปมันไร้สาระ ไอ้คนฟังไม่รู้เรื่อง แล้วเราแสดงออกไป เราไปเดือนเขามันกลับไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย แต่ถ้ามันเป็นประโยชน์ขึ้นมามันต้องแสดงธรรม

นี่สิ่งที่แสดงธรรม พอแสดงธรรมขึ้นมากิเลสมันว่าไม่ได้ว่าเรา ไม่ได้ว่าเรา ว่าคนอื่นหมดเลย มันไม่รู้ตัว ก็ไฟบนหัวนี้มันไฟบนหัวของใคร? แล้วไม่ใช่ไฟบนหัวของเรา ไม่ใช่ไฟบนหัวของเรา ไม่อยู่กับเรามันร้อนทำไม?

นี่ก็เหมือนกัน เราคิดสิ่งที่ไม่ดี เราคิดแต่สิ่งที่มันเป็นกิเลสออกมาในหัวใจ แล้วมันบอกไม่ใช่ว่าเรา กิเลสมันปลุกใจ เห็นใหม่ นี่สิ่งที่ป็นนามธรรมสำคัญกว่ารูปธรรม ถ้าสิ่งที่ป็นนามธรรมนะ นี่สิ่งที่ป็นนามธรรม ถ้าจิตมันคิดดี สิ่งที่ทำดีนะ มันจะทุกข์มันจะยาก ขาดแคลนบ้าง มันเจือจางกันนะป็นธรรม ป็นธรรมสังคัมมีความรุ่มเย็นป็นสุขนะ

แต่ถ้าคนมันฉลาดแล้วมันโงะ นี่ของมีมากขนาดไหนนะไม่พอใช้ ไม่พอจ่าย มีมากมันก็กักตุนมาก มีมากมันก็แสวงหามาก ไอ้คนอื่นจะทุกข์จะยากช่างหัวมัน เห็นใหม่ แต่คนที่มิคุณธรรมนี้ของมีน้อย ของมีน้อยแต่มันเจือจางกัน ของมีน้อยเราก็กินแต่น้อย น้อยเราก็กินแต่น้อย ถ้าน้อยแล้วเราก็กินแต่น้อยนะ มันพอใจเพราะป็นธรรม พอป็นธรรมขึ้นมาสังคัมมันไม่มีความขัดแย้ง สังคัมจะมีแต่ความรุ่มเย็นป็นสุข

ทั้งๆ ที่ขาดแคลนนี้แหละ แต่เราไปดูกันแต่วัตถุ เห็นใหม่ โลกต้องเจริญ โลกต้องเจริญ มันเจริญวัตถุ มันเจริญแต่แห่งปฐมนะ แห่งปฐน แห่งต่างๆ ขึ้นไป สร้างขึ้นมาแล้วก็ต้องรักษามันนะ ต้องหางบประมาณมาบำรุงรักษา สิ่งต่างๆ รักษาไว้ทำไม? รักษาไว้ให้ตุ๊กแกมันอยู่ไง รักษาไว้แล้วมันก็หวงนะ คนจะเข้ามาต้องคิดค่าเช่า คนเข้ามาต้องคิดค่ามูลค่า แล้วใครจะเข้ามาล่ะ? ก็เพราะเขาไม่มีตังค์

ไอ้ที่รักษาไว้ๆ คือแห่งปฐน รักษาไว้ไม่เป็นประโยชน์ไ้ แต่ถ้ามันเป็นประโยชน์นะ มันเป็นเรื่องที่มีคุณธรรมมันเป็นประโยชน์ไปหมด แล้วนี่สิ่งนี้มันเกิดมาจากไหนล่ะ? มันเกิดจากเราต้องเอาชนะตัวเราให้ได้ก่อน ถ้าเราไม่ชนะตัวเราเองก่อนนะ เราไม่ชนะกิเลสของเราก่อนเลยนะ เราให้กิเลสมันเหยียบย่ำอยู่นะ แล้วว่าไปประพฤติปฏิบัติธรรมนะ ปฏิบัติเอากิเลสไ้

กิเลสมันอยากใหญ่ มันอยากนั่งอยู่บนหัวคน มันอยากให้คนยอมรับมัน เห็นใหม่ นี่มันอยากให้คนยอมรับ อยากให้ว่ามันเก่ง อยากให้มันดีนี่กลองจัญไร ไม่ต้องตีมันตัวเอง แต่กลองที่เขาดีนี่มันต้องมีคนตีใช่ไหม? ถ้าคนไปตีมันมันถึงจะดังขึ้นมา นี่กลองที่มีคุณภาพคนเขาดี ก็ว่าเขาทุกข์ เขาร้อนขึ้นมาที่ต้องการขึ้นมา เหมือนหลวงตาท่านสอนเลย

“คนที่เขานอนอยู่นะเราจะไปสอนเขาไม่ได้หรอก เขานอนหลับอยู่นี่ป้อนน้ำเข้าไปสลักตายเลย”

นี่ก็เหมือนกัน จะแสดงธรรม จะช่วยเหลือคนนั้น ช่วยเหลือคนนี้ เขาไม่ฟังหรอก เขาไม่ฟังเพราะจิตใจคนนี่วุฒิภาวะมันไม่เหมือนกัน ถ้าจะช่วยเหลือฉันก็เอาเบงก์มาสิ เอาเบงก์มา สร้างบ้านสร้างเรือนให้ฉัน แล้วมันสร้างให้พออยู่ไหม? เอาเบงก์มามันใช้จ่าย เห็นไหม สอนให้เขาจับปลา ดีกว่าเอาปลาไปให้เขากิน ถ้าเอาปลาให้เขากิน ให้เบงก์เขาไป ให้ปลาเขาไป ถ้าเขาทำปลาเป็นขึ้นมา ปลาเอามากินก็เป็นประโยชน์ เขาทิ้งปลาจนเน่า เขาเอาปลาสร้อยไปล่อปลาใหญ่ เขาเอาปลาไปทำบาปของเขาก็ยังไ้

นี่ก็เหมือนกัน เงินมันให้โทษก็ได้ มันให้คุณก็ได้ แต่ถ้ามันสอนวิธีจับ เขาได้ของเขามา เขาจับปลาของเขามา เขาเอามาดำรงชีวิตของเขา มันต้องลงทุนลงแรง เห็นไหม สติเขาต้องสร้างขึ้นมา ปัญญาต้องสร้างขึ้นมา ของทุกอย่างมันต้องลงทุน

“เฮ รั้มมา” เวลาพระอัสสชิบอกพระสารีบุตร เห็นไหม

“ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ”

นี่พระสารีบุตรวิงแวงหามมหาศาลเลย พยายามประพฤติปฏิบัติมากับเจ้าลัทธิต่างๆ นี้ คนตื่น.. คนตื่น คนต้องการ คนแสวงหา เห็นไหม นี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า “ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ” แล้วตัวเองพร้อมอยู่ พอพร้อมอยู่มันก็เข้าไปสะท้อนถึงหัวใจ นี่เป็น พระโศคาบันขึ้นมาเลย

นี่ก็เหมือนกัน การแสวงหา การหาปลา เราต้องลงทุนลงแรงใช่ไหม? นี่การประพฤติปฏิบัติก็เหมือนกัน ปัจจัยเครื่องอาศัยเราเป็นสมณะ เราเป็นภิกษุ สิ่งที่เราได้มา บิณฑบาตมานี้เป็น บุญกุศลขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางศาสนา ไว้กับบริษัท ๔ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา

อุบาสก อุบาสิกา เขาต้องทำมาหากินของเขา สิ่งที่เขาหามาแล้วเป็นประโยชน์กับเขา เขา ได้เสียสละทานด้วย สละทานขึ้นมาเราภิกขาจาร เห็นไหม เลี้ยงชีพด้วยปลีแข่ง สิ่งที่ได้มานี้ บริษัท ๔ มันทำให้ศาสนาเจริญรุ่งเรือง สิ่งที่เขาเสียสละมา เราลงทุนลงแรง เราออกบิณฑบาต ออกเลี้ยงชีพ เลี้ยงธาคูขันธุ์ นี่ปัจจัยเครื่องอาศัย แล้วหัวใจล่ะ?

สิ่งนี้เขาเสียสละมานะ ปัจจัยเครื่องอาศัยนี้ญาติโยมเขาเสียสละมา แล้วเสียสละมาเพื่ออะไร? เพื่อบุญกุศลของเขา แล้วเราเอามาดำรงชีวิต เราเสียสละดำรงชีวิตของเรา สิ่งที่เขาเกิดบุญ บุษานี้ แล้วเรามีอะไรเป็นสิ่งที่เขาเคารพนบนอบบ้าง เรามีสิ่งใดที่เราควบคุมใจของเราได้บ้าง คุณธรรมในหัวใจของเรา วุฒิภาวะในหัวใจของเรามันต้องเห็นคุณค่า คุณค่าสิ่งที่เราเสียสละนะ

เขาเสียสละมา เห็นไหม สิ่งนี้เขาเสียสละแล้ว จิตใจเขาสูงส่ง สูงส่งถึงเขาเสียสละ คนนี้เสียสละทาน เขามีศรัทธา เขามีความเชื่อ เขาต้องการบุญกุศลของเขา เขาถึงเสียสละสิ่งนั้นออกไปได้ แล้วสิ่งที่เราเสียสละไปแล้ว เราเอามาเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย เราอาศัยเพื่อดำรงชีวิต หรืออาศัยโดยกิเลส ถ้าอาศัยโดยกิเลสมันก็กักตุน มันก็ทำสิ่งที่แสวงหานี้เป็นประโยชน์กับเรา แต่ถ้าอาศัยเพื่อธรรม เห็นไหม สิ่งนี้ดำรงชีวิตเท่านั้นแหละ นี่หยอดน้ำมัน หยอดล้อเกวียนไม่ให้มีเสียงดังเท่านั้นเอง

การดำรงชีวิตเพื่ออะไร? ก็เพื่อแสวงหาสิ่งที่เป็นคุณธรรม สิ่งที่เป็นนามธรรม.. สิ่งที่เป็นนามธรรมนี้เราเป็นนักรบนะ เราเป็นพระนะ สิด สมภาณี ปัญญา นี่เราไม่สามารถทรงได้เลย เราไม่

สามารถเข้าใจสิ่งนี้ได้เลย แล้วเราจะเอาอะไรไปสอนเขา เราจะเอาอะไรไปบอกเขา นี่สิ่งที่เราไม่เข้าใจเราจะเอาอะไรไปบอกเขา สิ่งที่เราเข้าใจแล้วเขาถึงเสียสละขึ้นมา เพื่อจะให้เราได้ค้นคว้าขึ้นมา ให้เรารู้จริงขึ้นมา เพื่อเป็นที่พึ่งอาศัยของเขา ถ้าเป็นที่พึ่งอาศัยของเขามันเป็นประโยชน์ไหม? มันเป็นประโยชน์กับเรา

อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตนก่อน แล้วจะเป็นที่พึ่งของสังคมได้ สังคมนี้โลกเขาเร่าร้อน เห็นไหม มันเป็นวัฏจักร เขาพยายามแสวงหาปัจจัยเครื่องอาศัย เขาต้องมีการแข่งขันขึ้นมา มันก็ต้องกระทบกระทั่ง มันก็ต้องเร่าร้อนเป็นธรรมดา ไอ้เราเป็นผู้ที่เสียสละแล้วเราเสียสละออกจากโลก เรามาอยู่ในศีลในธรรม สิ่งนี้เรามีความรุ่มเย็นของหัวใจไหม? ถ้ามีความรุ่มเย็นของหัวใจ เราจะบอกเขาถึงความรุ่มเย็นอันนั้นได้ เขาจะผ่อนคลายสังคมได้

ภิกษุผู้ที่มีคุณธรรมในหัวใจ ภิกษุที่เป็นครูบาอาจารย์มันเป็นที่พึ่งอาศัย เห็นไหม จิตใจมันมีที่พึ่งอาศัย มันมีหลักของมัน นี่ลูกศิษย์ลูกหาเขาก็มีอาจารย์ของเขาเป็นที่ผ่อนคลาย เป็นที่อาศัย เราทำสมาธิของเราขึ้นมา ถ้าจิตเราตั้งมั่นขึ้นมา เรามีเรือนหลังหนึ่งในหัวใจของเรา มีเรือน มีที่อาศัย เห็นไหม คุณหาของใจ ใจมันมีที่หลบที่ซ่อน มันก็มีความสุขขึ้นมา

เราตากแดดตากฝนนะ เรากระเทือนกับความรู้สึก ความคิดของเรานี้โลกธรรม ๘ เห็นไหม โลภกรรม ๘ มันอยู่ที่ไหนล่ะ? โลภกรรม ๘ มีลากเชื่อมลาก มียศเชื่อมยศอยู่ข้างนอก แล้วมีลากเชื่อมลากอยู่ในหัวใจของเรา เพราะกิเลสมันจุดไฟเผาตัวเอง มันจุดไฟเผาเนะ มีลากเชื่อมลาก มียศเชื่อมยศ มันอยากได้ยศลาภบรรดาศักดิ์ขึ้นมา มีลากสักการะ ลากก็ส่วนลาก ยังมีสักการะจะให้เขาเคารพนบนอบขึ้นมา นี่กิเลสมันเผาตน เห็นไหม

ถ้าเราทำสมาธิของเราขึ้นมาได้ สิ่งนี้มันจะสงบตัวลง ถ้าสิ่งนี้สงบตัวลง ใจมันมีที่พึ่งอาศัยหรือยัง? ใจมันมีบ้านมีเรือนหรือยัง? ถ้าใจมีบ้านมีเรือนมันก็สอนให้เขาปล่อยวาง สิ่งทีปล่อยวางปล่อยวางแบบเรื่องโลกๆ ปล่อยวางแบบสิ่งที่มันเร่าร้อน ปล่อยวางสิ่งที่เผาผลาญในหัวใจ ปล่อยวางแล้วมันฆ่ากิเลสได้ไหม? ถ้ามันไม่ฆ่ากิเลสเพราะอะไร? เพราะปัญญามันยังไม่เกิด แล้วปัญญามันจะเกิดมันจะเกิดอย่างไร?

นี่ถ้าเราอาศัย เราอาศัยเข้ามาจากภายใน เราจะเห็นวิธีการของเรา เราสร้างสมของเราขึ้นมา เห็นไหม สิ่งที่เราสร้างสมขึ้นมา นี่สิ่งที่เป็นโลกธรรม ๘ ข้างนอก โลภกรรม ๘ ข้างใน ถ้าข้างใน

มันไม่มีโลกธรรม ๘ ข้างนอกมันก็สดใส เพราะสิ่งที่มันเกิดมันเกิดมาจากใจ ศิลธรรม วัฒนธรรม เกิดมาจากมนุษย์ เกิดมาจากการกระทำ

คูสิเวลานักขัดทุกข์เขาก็แคะเทียนกัน เขาทำสิ่งที่เป็นมหรสพสมโภช เขาเอามาจากไหนล่ะ? เขาเอามาจากวัฒนธรรมของเขา วัฒนธรรมของเขา เขาสร้างของเขาขึ้นมา วัฒนธรรมเกิดจากมนุษย์ทำ เกิดจากใจทำ นี่สิ่งที่ใจทำ แล้วใจมันสงบขึ้นมา แล้วมันเกิดมรรคญาณขึ้นมา มันเข้าไปชำระหัวใจอีกชั้นหนึ่ง เห็นไหม

ถ้าชำระหัวใจอีกชั้นหนึ่ง นี่โลกธรรมจากภายใน ถ้าโลกธรรมจากภายใน นี่ความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้า ความนิ่งอยู่ของผู้รู้เท่า รู้เท่านั้น แล้วพูดไปมันก็ต้องกระทบกระเทือนสังคม รู้แล้วยังพูดไม่ได้อีกนะ พูดออกไปมันจะเป็นประโยชน์มันกลับเป็นมิดสองคมไป นี่จะพูดออกไปเป็นประโยชน์มันกลับเป็นโทษ เป็นโทษกับเขานั้นแหละ เป็นโทษกับคนที่โดนสั่งสอน โดนพูดนั้นแหละ เพราะอะไร? เพราะมันสะเทือนกิเลส กิเลสมันครอบคลุมใจแล้ว มันยังว่ามันเผาผลาญมันแล้วนะ มันยังคิดว่าสิ่งนี้เป็นประโยชน์

นี่ใจเสื่อมลาภ เสื่อมจกธรรม เสื่อมจกธรรมะไปอยู่ในอำนาจของกิเลส อำนาจของพญามาร เห็นไหม นี่แล้วยังทูลูมานะว่าสิ่งนั้นเป็นความสำคัญ สิ่งนั้นเป็นความถูกต้อง เป็นความถูกต้อง แล้วครูบาอาจารย์ท่านมาติเราทำไม? ท่านมาว่าเราทำไม?

นี่ใจถึงบอกว่า อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึงแห่งตน ตนเห็นความผิดของตน ถ้าตนเห็นความผิดของตน ตนจะแก้ไขตนได้ ถ้าตนไม่เห็นความผิดของตน เห็นไหม คูสิคนนอนอยู่เราป้อนน้ำป้อนข้าว เขากินไม่ได้หรอก แต่ถ้าคนตื่นอยู่นี่ บอกเขาว่าสิ่งนี้เป็นประโยชน์เขาดักกินเองนะ เขาเห็นประโยชน์ของมัน เขาดักกินขึ้นมา สิ่งนี้เป็นประโยชน์กับร่างกาย สิ่งนี้เป็นคุณงามความดี

นี่ก็เหมือนกัน ศิลธรรม สิ่งที่เราแสวงหา เราต้องรักษาของเรา เราต้องแก้ไขของเรา เห็นไหม นี่โลกธรรม ๘ จากภายนอก โลกธรรม ๘ จากภายใน แล้วเรารักษาของเราขึ้นมา มันเป็นประโยชน์กับเรานะ ใจมันจะดีขึ้นมา ใจมันจะเป็นประโยชน์กับเราขึ้นมา

สิ่งที่ใจเป็นประโยชน์กับเราขึ้นมา นามธรรม สิ่งที่เป็นนามธรรม ถ้ามันเอโก ชัมโม ใจเป็นหนึ่งเดียว ใจนี้เป็นธรรมทั้งหมด สิ่งที่เป็นธรรมทั้งหมดมันจะเป็นประโยชน์กับใครล่ะ? มัน

เป็นประโยชน์กับเราก่อนนะ มันเห็นเลยละ เห็นสิ่งที่เราร้อนก็เห็น สลัดทิ้งก็เห็น สิ่งที่ร้อนเย็นเป็นสุขก็เห็น แล้วร้อนเย็นเป็นสุขมันเป็นประโยชน์กับเรามากหรือน้อย ถ้ามามากหรือน้อย เห็นไหม เรารักษามันไป

เวลาผู้ที่มีคุณธรรมในหัวใจ เห็นไหม วิหารธรรม นี่เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาเป็นวิหารธรรม โลกเป็นอย่างนี้ละ โลกเป็นอย่างนี้ ชีวิตเป็นอย่างนี้ เกิดตายทั้งหมด ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด แล้วมันไม่มีวันจบหรือ มันจะเกิดจะตายอย่างนี้ไป ชีวิตหนึ่งก็แสนทุกข์แสนยากแล้ว แล้วจะมีชีวิตที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ แล้วจิตดวงเดียวนี้แหละทำไมมี ๒ มี ๓ มี ๔ ละ?

ก็มันเกิดซ้ำเกิดซ้อนไง เกิดแล้วเกิดเล่า ชีวิตหนึ่งหมดสิ้นไปก็ไปเกิดใหม่ ใหม่ๆ ที่คิดว่ามันเป็นชีวิตใหม่ ไม่ใช่หรือ จิตดวงเดิมนั้นแหละ ใจความทุกข์อันนี้มันก็ไปเกิดใหม่ เกิดใหม่ในสถานะใหม่ ใจสิ่งนี้เป็นอดีตไปแล้ว อดีต อนาคต แล้วในปัจจุบันนี้เรามีศรัทธา มีความเชื่อ ในปัจจุบันมีศรัทธา ความเชื่อ ทำไมในปัจจุบันเราไม่มีสติสัมปชัญญะขึ้นมาขยับขยับมัน

สิ่งที่หยาบ สิ่งที่แสวงหา สิ่งที่เอามาทับถมใจมันเป็นของร้อน เรื่องโลกมันร้อนหมดนะ ถ้าเรื่องของธรรมนี่การเสียดละเป็นของเย็น การเสียดละ การให้เป็นของเย็น สิ่งที่เป็นทานนี่เป็นของเย็น ของเย็นเราเสียดละสิ เสียดละทั้งวัตถุ แล้วเสียดละอารมณ์ความรู้สึก.. ความคิดเนี่ย ความทูลีมานะนี่เสียดละมันออกไป เปลี่ยนแปลงมัน ถ้าไม่เปลี่ยนแปลงนะมันไม่ได้หรือ

ดูเวลาฤกษ์ห้าสิ่ว เห็นไหม บอกเราทำบุญกุศลนี้ตัดแต่งพันธุกรรม ตัดแต่งจิตใจ จิตได้เปลี่ยนแปลงพันธุกรรมของมัน ได้ตัดแต่ง ได้เสียดละ ได้ตัดแปลงจิตให้มันดีขึ้น แล้วเรานักปฏิบัติมันยังไม่ตัดแต่ง ทำไมไม่เปลี่ยนแปลง ทำไมไม่สละทิ้งซะ ใจความเห็นผิด ใจความสิ่งที่ซับซ้อน สิ่งที่เป็นนิสัย.. นี้ร่องน้ำ เห็นไหม ร่องน้ำที่น้ำมันไหลไปเรื่อย ร่องน้ำที่ไปเรื่อยๆ นี้ก็ทำซ้ำทำซาก ทำแต่สิ่งเดิมๆ อยู่นั้นแหละมันไม่ยอมเปลี่ยนแปลง

นี่เปลี่ยนแปลง ถ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้ เปลี่ยนแปลงไม่ไหวคือข้อวัตรปฏิบัตินี้ไง อยู่กับข้อวัตร อยู่กับพุทธโธนี่แหละ อยู่กับพุทธโธไม่ให้น้ำมันไหลไปช่องของกิเลสนั้น ไม่ให้ความคิด ความสำคัญ ความเคยใจ อารมณ์ความรู้สึกไหลไปร่องนี้ ร่องที่เคยทำแล้วมันจะไหลไปเรื่อยๆ แล้วก็คิดว่าปิดไว้ได้.. ปิดไว้ไม่ได้หรือ มันเผาเราตลอดแล้ว เห็นไหม เผาเราตลอดแล้วมันจะเผาข้างนอกไป

พอปิดไม่ได้ มันเผาเราแล้วเราก็ต้องแสวงหา เราก็ต้องมาป้อนเหยื่อมัน หาลิงต่างๆ ที่เป็น อารมณ์ความรู้สึกที่มันคิดเป็นนามธรรม แล้วก็ต้องไปหารูปธรรมจับต้องได้มาป้อนกิเลสมัน ป้อน ให้มันได้กิน แล้วมันได้กินมันก็พอใจขึ้นมา แล้วก็ป้อนมันเข้าไป ป้อนมันเข้าไป แล้วถ้าเราอยู่กับ พุทฺโธ พุทฺโธนี่เราไม่ป้อนมัน เราดึงมัน เอาใจนี้ไปกินพุทฺโธไม่ให้กิเลสมันแย่งเอาไปกิน เห็นไหม พุทฺโธ พุทฺโธ พุทฺโธ หักห้ามใจอยู่กับพุทฺโธ ถมมันให้เต็ม ถ้ามมันให้เต็มมันก็เปลี่ยนแปลงกิเลสเรา เปลี่ยนแปลงกิเลสเป็นธรรม

ใช้ธรรมะ ใช้ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่พุทฺโธมันเป็นพุทฺธานุสติ ตั้งสติ แล้วระลึก รู้ ระลึกขึ้นมาว่าเป็นสมมุติ เป็นของสมมุติ ก็พุทฺโธเฉยๆ ก็ท่องเอามั่นก็ธรรมคา ท่องมัน ส่วนท่อง แต่นี้จิตมันมีกิเลส จิตที่มันไม่ยอมเป็นไป จิตมันต่อต้าน จิตมันเป็นกิเลส จิตมันจะลงไป กินแต่เรื่องของมาร

แล้วเราพุทฺโธ พุทฺโธ นี่มันเป็นสมมุติเหมือนกัน แต่มันเป็นพุทฺธานุสติ มันเป็นชื่อขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นศาสดาของเรา ในเมื่อเราช่วยตัวเองไม่ได้เราก็เกาะองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกาะพุทฺโธ พุทฺโธ พุทฺโธไปเรื่อยๆ เห็นไหม มันเป็นความดี ความงามขึ้นมา แต่กิเลสมันบอกว่าของเล็กน้อย ของนี้ไม่ควรทำ จะใช้ปัญญา จะใช้นิพพาน จะเป็นว่า เชือกขาด ธรรมะว่าเชือกขาดหัวปักดินหมดเลย รู้ไปหมด เก่งไปหมดเลย แต่พื้นฐานไม่รู้ คนมัน จะเก่ง จะดีขนาดไหนมันต้องมีพื้นฐาน มันจะรู้ความจริงขึ้นมาจากพื้นฐานของมันขึ้นมา มี พื้นฐานขึ้นมาแล้วมันจะเจริญเติบโตของมันขึ้นมา นี่มันไม่มีพื้นฐานจะไปเอายอดเลย เห็นไหม จะไปเอายอด แล้วพื้นฐานไม่มีมันก็ต้องล้มคว่ำเป็นธรรมคา

นี่เพราะเราทำของเราอย่างนั้น เราคิดว่าเราทำดี ทำดีโดยกิเลส นี่ธรรมะโดยกิเลส เห็นไหม ถ้าธรรมะโดยธรรมมันจะอ่อนนุ่มถ่อมตน เห็นพื้นฐาน เห็นสิ่งนี้เป็นประโยชน์ขึ้นมา แล้วสร้าง มันขึ้นมา แต่งมันขึ้นมา ตกแต่งว่าเป็นสมมุติที่เป็นสมมุติไปก่อน สมมุติเพราะเราต้องมีสติแล้วมัน จะเป็นวิมุตติไปเอง.. เป็นวิมุตติไปเองเป็นไปโดยกิเลสหรือ?

นี่ไงเป็นวิมุตติไปเองก็จะไปเอาเอง มันเป็นวิมุตติไปเองด้วยความเพียรชอบ มันเป็นวิมุตติ เพราะความเพียร ความวิริยะอุตสาหะ มันเป็นการกระทำของมัน แล้วเรารู้จริงขึ้นมา มันสมมุติเจต ปหาน มันขาดเป็นชั้นเป็นตอนเข้ามา มันรู้จริงของมันขึ้นมา

นี่สิ่งที่เป็นโทษ สิ่งที่เป็นคุณ.. สิ่งที่เป็นโทษคือเป็นกิเลสที่มันเอาแต่สะดวกสบาย เอาแต่เหยียบย่ำตัวเอง แต่ไม่รู้ว่ามันเหยียบย่ำตัวเอง ไปเห็นโทษจากข้างนอก ว่าข้างนอกทำไมเขาไม่เห็นคุณงามความดีของเรา เราทำดีขนาดนี้..

นี่เพราะกิเลสมันเหยียบย่ำหัวใจของเรา เหยียบย่ำแล้วแสดงออกมามันเป็นเรื่องความเนาเหม็น มันเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจเรายังไม่รู้ตัวเลย แต่ถ้าเป็นธรรมขึ้นมา เห็นไหม สิ่งที่เป็นธรรมนี้มันเป็นประโยชน์ขึ้นมาหมด ทุกอย่างมันเป็นประโยชน์ ประโยชน์กับเรา มันเป็น อุดตา หิ อุดตโนนาโถ คนเป็นที่พึ่งแห่งตน มันเป็นธรรมของเราขึ้นมา ข้างในมันเป็นธรรมขึ้นมา แสดงออกไปมันร่วมเย็นไปหมดแหละ มันดีไปหมด

ธรรมะ เห็นไหม คุณฝันทกมา เวลาหน้าแล้งนี้ฝนตกมาทุกคนก็ชื่นใจ ทุกคนเย็นใจหมดเลย แต่พอเวลามันแห้งแล้งดินแตกกระแหงใครพอใจไหม? หัวใจแตกกระแหงไม่มีซักอย่าง เวลาธรรมะนี้คุณธรรมมันตกมาในหัวใจ มันมีความชุ่มชื้นไปหมดแหละ มันต้องทำนะ สิ่งที่ทำนี้นามธรรมสำคัญมาก นามธรรมเพราะคนเราเกิดมามีหัวใจ มีความรู้สึก มันมีใจ หัวใจนี้ตัวสำคัญ

สิ่งที่เป็นโลกมันเป็นอาชีพ สิ่งที่แสวงหามันเป็นวิชาชีพ มันเป็นการดำรงชีวิต แล้วเราเกิดเป็นมนุษย์ เรามีศรัทธาความเชื่อ เรามาวงษ์ในพุทธศาสนา เราเป็นนักรบ รบกับตัวเอง เห็นไหม แล้วในสังคมของเรานี้บริษัท ๔ เขาก็ส่งเสริม เขาก็ดูแล เขาดูแลแล้วหน้าที่เราก็ก้าวหน้าสิ ทำให้ได้ ทำให้จริงขึ้นมา สังคมจะได้เข้มแข็ง ธรรมะจะได้เจริญรุ่งเรือง เพราะผู้ที่มันรู้จริงขึ้นมา สังคมมันจะรุ่งเรืองขึ้นมา ใครจะมาชักนำสังคมไปทางที่ผิดไม่ได้ เพราะเรารู้จริง เรารู้ทันมันเข้าใจหมดเลย

สิ่งนี้มันเป็นประโยชน์กับใคร? เป็นประโยชน์กับเราก่อน ประโยชน์กับเราแล้วถึงเป็นประโยชน์กับสังคม เห็นไหม นี่ประโยชน์กับเรา สิ่งนี้เป็นประโยชน์นะ นามธรรมสำคัญมาก แต่เราไปเห็นแต่รูปธรรมกัน ขวนขวายหาแต่สิ่งที่เป็นรูปธรรม รูปธรรมมันเป็นเครื่องอาศัย ร่างกายนี้เป็นเครื่องอาศัยชีวิตหนึ่งใช่ไหม? แล้วก็ต้องตายไปใช่ไหม? แล้วนามธรรมมันตายไหม? นี่ชีวิตที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ มันจะไปข้างหน้านะ แล้วก็จิตอันนี้แหละ แต่ร่างกายมันแตกต่างกันไป

ถ้าจิตอันนี้ แล้วเรารักษาให้ถึงที่สุดได้ จิตอันนี้ รู้เท่าอันนี้ แล้วมีความสุข นี่วิมุตติสุขอยู่ที่นี้ เราต้องแสวงหาของเรา เอวัง